

narju in reformatorju, učenjaku, politiku in učitelju državnega prava. — Društvo »Zvonimir« na Dunaji izdalo je spomenico tristoletnice Gundulićevega rojstva. Tu je opisan v kratko životopis njegov, potem sledé pesmi, katere so spevali prvi hrvatski pesniki njemu v slavo in pa razna mnenja o Gundulicu. Izdanje je zelo krasno, na čelu dela pa je Gundulićeva slika. Naj povem na tem mestu, da so po vseh hrvatskih mestih proslavili slavnega pesnika, kar so najbolje mogli. Da, tudi bratje Srbi ga niso pozabili. V Belem gradu so se posebno obnesli. Pri predstavi objel je pred Gundulićevim spomenikom Hrvat Srba, Hrvatica Srbkinjo. »Sloga naj bode med jednokrvnimi brati!«

Tudi bosenski Hrvati počeli so vstajati. V Serajevu, v tiskarni »Bosenske pošte« počela so izhajati »Pjesnička djela«, velikana v pesniji, priprostega bosenskega frančiškana Fra. Grge Martića. I. zvezek (8°. str. 64. Cena 30 kr.) prinaša početek »Osvetnici I. Obrenov. Dogodjaj iz 1857.« Kaj je Hrvatom Martić, je dobro znano. Zatorej bodejo jim dobro došla njegova dozdaj tiskana in še ne-

tiskana dela, katera bodejo izšla v 20 zvezkih v zelo elegantnem izdanju. — Mlad, a zelo izvrsten in priljubljen pesnik Ivan Lepušić, kateri je svoje pesme posebno v »Viencu« oglaševal, pozivlje Hrvate na I. zvezek svojih pesmij »Pjesnički prvijenci«, katere bodejo obsezale 12 tiskanih pól, a izšle bodejo tudi v tiskarni »Bosenske pošte«. Cena knjigi bode 1 gld. — Rusi počeli so se bolj ozirati na brate Hrvate, ker so v ruskem mesečniku: »Djelo«, v prevodu Umenov-Kaplunskega izšle dve pesmi neumrlega A. Šenoe.

Z novim letom počeli so izhajati razni novi časopisi, takó n. pr. v Zagrebu: »Dom i svet«, »Pregala«, »Prijatelj naroda«, v Karlovc: »Zora«, a na Sušaku »Nepristran«.

Smrt pobrala je z novim letom tudi dva moža, katera sta precej koristila Hrvatom na književnem polju. 7. januarja umrl je v Zagrebu Mijo Krešić. Bil je dober podpiratelj hrvatske knjige, založeval je: »Naše gore list« in izdajal: »Hrvatski zabavnik«. 20. m. m. je pa umrl Jos. Laeh, župnik v Madjarevu. Uredil si je v Madjarevu malo tiskarno in izdajal pridige pod naslovom »Duhovni pastir«. R. i. p.!

Raznoterosti.

Oves, oset, vražji stric. Leta 1829 je rajni dekan A. R., čegar spisi so mi po č. g. I. Št. v roke prišli, zapisal sledečo pravljico, menda še sedaj med štajarskimi Slovenci znano.

Bog je rastlinam vsaki svoje ime dal in tudi odločil, v kateri namen naj služi. Pristopil je pa vrag in je rekel: »Daj tudi meni kako žito, da bom nekaj svojega imel.« Bog mu je odločil oves, naj ga ima. Vrag se je kar hitro proti peklu podal, da bi si tam svoje žito zapisal in imena njegovega ne pozabil. Zdaj je pa stopil pred Boga sv. Peter in je rekel: »Pač škoda za oves! V hudih letih bi še kdaj človek rad ovsen kruh jedel.« Ko je to rekel, je kar hitro za vragom postopil, ki je s potoma v enomer mrmral: »Oves, oves, oves«, — da bi imena svoje rastline ne pozabil. Ko sv. Peter vraga dojde, lopi s palico po drevesu, mimo katerega je vrag hitel — in vrag se silno prestraši, tako, da mu spomin na oves čisto izgine. Zadere se ves jezen nad sv. Petrom: »Kaj me strašiš? Zdaj sem, žito pozabil, katero mi je Bog dal.« Sv. Peter pa mu reče: »Nič ne de; če si je ti pozabil, jaz ga nisem: oset je tvoj.« Vrag si je hitro oset zapisal, in oset mu je tudi ostal; zato se pa tudi »vražji stric« imenuje.

Dr. Jos. Pajek.

Kdor hoče postati gluh, naj kupi »antifon« (Antiphon), ki ga je izumil stotnik M. Plessner v Stuttgartu. Čemu neki nam bode, vprašate me?

Jaz ga sicer še nimam pa včasih bi ga potreboval. Le pomislite: celo uro in še več poslušati, kako začetnik svoje hripave gosli drgne, ali kako drugi po klavirju razbija, kako včasih v drugem ali tretjem nadstropji poka, bobni, skriplje, šumi, cvili, piska... Tu bi na mestu bil antifon. Včasih sem v šoli med uro, ko nisem še dobro znal za naslednjo uro in je vrišč v sobi bil velik, vtaknil dva prsta v ušesi in imel sem izvrsten antifon; ako to ni izdalo, vpil sem tudi sam z drugimi ali pa celó tolkel z ного ob tla, kar seveda ni bilo prav. Plessner pa je napravil mesto prstov nekake zamaške, ki se vtaknejo v ušesa in se v njih prav krepko držijo. Antifon se obesi lahko kar na urino verižico in kadar hočeš, vzameš ga v službo.

Enokoleselj. Naši mladi čitatelji so gotovo že občudovali one čvrste jezdece, ki imajo namesto konja — voziček z dvema kolesoma, kojega sami gonijo. Prav lepo je videti takega čvrstega samovoznika, gotovo jim kak mlad gledalec zavidava njihovo spretnost in si želi imeti tak dvo-koleselj ali bicikel. No pa dvokoleselj še nič posebnega ni. Neki Mills v Pittsburgu je iznašel enokoleselj ali unicikel. Kolo je precej veliko, njegov premer je 2 metra dolg. Sredi kolesa sta napravljeni dve stopali in sta utrjena dva ročaja. Samovoznik mora stati ter goniti kolo z nogami, s katerimi se opira na eno in na drugo stran. Vravnavo se ta »hitronožec« (velo-